

Glædelig jul!

Af Kenneth Bøgh Andersen.
Illustration: Erik Petri

Vinteren har afløst efteråret, og de lange nætter og korte dage med frost og slud er kommet til byen. Samt julen.

Det er første dag i december, og over gaderne hænger julehjerter og lange guirlander af gran. Torvet er fyldt med mennesker, der luner sig med gløgg og spiser sig mætte i æbleskiver, pebernødder og klejner. De står samlet om det store juletræ i midten af pladsen og om Julemanden, der sidder i en bred læderstol foran det. Han har et stort smil gemt i det falske fuldskæg og en ømhed i lårene, for han har allerede haft mange børn oppe og sidde. Nu er der kun en dreng tilbage. Han hedder Oskar, han er seks år, og der er kun én ting, han brændende ønsker sig.

"Et Antboy-visitkort," hvisker han ind i Julemandens øre, da nissekongen spørger ham.

Den store mand med de hvide lokker og den røde hue slår en buldrende latter op, et vaskeægte 'Hohoho!', og siger, at det ved han sørme ikke, om han kan klare. Så blinker han til Oskar og spørger, hvad han mon vil sige til at få Julemandens visitkort i stedet - inklusiv en autograf?

"Tjo," siger drengen stille, men skuffelsen ses tydeligt i hans ansigt, da han tager imod det lille kort, hvor der med krøllet skrift står Julemand til leje! Der er også et telefonnummer til en fyr, der hedder John Nielsen, og som man kan træffe året rundt, for hvorfor skal der kun være jul én gang om året? Med det ved Oskar ikke, at der står, for han kan ikke læse, og det er nok godt nok.

Snart efter er det tid til dagens anden tradition; en køretur i Julemandens kane for alle de børn, der har lyst. Det er dog ikke en rigtig kane, men en trævogn med plads til seks personer. Den er heller ikke trukket af rensdyr, men af to heste, der i dagens anledning er blevet udstyret med geværer og bjælder. Forrest sidder Julemanden med sin gavesæk, der er fyldt med slikposer. Ved siden af ham sidder en ung nissepige og holder seletøjet. Køen af børn vokser sig hurtigt lang, selv om det er en kort tur - en gang rundt om juletræet og tilbage igen.

Men selv på så kort en tur kan tingene nå at gå grueligt galt. Der skal blot stå en hund på det forkerte sted, og den skal blot gå på det forkerte tidspunkt.

Det er præcis, hvad der sker på hestenes femte tur rundt om grantræet. En ældre dame og hendes puddel har bevæget sig lidt for tæt på, og da de to gevirlædte heste går forbi, bjæffer hunden højt. Det er sådan set kun den ene hest, der bliver forskrækket. Men dét forskrækker den anden hest, og panikken griber dem begge. Hesten til venstre stejler, den anden sparker bagud og rammer julemandens gavesæk, så slikposerne flyver til alle sider.

Så sætter hestene i galop. Seletøjet rives ud af nissepigens hænder, alle børnene i vognen skriger, og folk på gaden kaster sig til siden, da kanen kommer buldrende imod dem.

Før genlød torvet med salmesang og Julemandens dybe latter, nu genlyder det med chokerede hvin og skrig og høje råb om hjælp, hjælp!

Og hjælpen kommer næsten øjeblikkeligt.

Bortset fra de mennesker, der smider sig til siden for at undgå at blive trampet ned, står alle som lammede og stirrer efter vognen, der brager ned ad gaden. Og bortset fra ...

For der er én anden bevægelse i menneskemylderet. En sortklædt skikkelse, som bevæger sig ud og ind mellem de paralyserede mennesker med en hastighed, der næsten ikke kan begribes. De folk, han passerer, når dårligt nok at opfatte det, før han er væk igen. Men ordet løber hurtigere – det ene ord, der starter som en enkelt hvisken, der bliver til flere, vokser i styrke, breder sig og ender i jubelråb:

"Antboy! Antboy!"

Som et sort lyn hvisler han efter de løbske heste, der kun kan drømme om at komme op i samme hastighed som han. Han henter hurtigt ind på dem, og skrigene fra Julemanden, nissepigens og vognens passagerer stilner brat af, da de ser, hvem der er kommet dem til undsætning.

Superheltens tilstedeværelse har dog ikke samme beroligende effekt på hestene, der sætter farten yderligere op. Vognen knager ildevarslende højt.

"Stop dem, Antboy! Stop dem!" råber en lille drengestemme fra kanen. Det er Oskar, det sidste barn, der hviskede sit ønske ind i Julemandens øre, og rædslen er fuldstændig gledet af hans ansigt. Nu smiler han faktisk. Smiler fra øre til øre.

I det samme sætter superhelten af og springer op på den ene hest. Så gør han noget højst uventet, og som dagen efter vil fylde temmelig meget i lokalavisens historie om de løbske heste: Han tager sine sko og strømper af.

"Hold fast!" råber den maskeklædte og tager fat i grimmen på de to dyr. Så springer han ned imellem dem. Det giver et voldsomt ryk i vognen, da superheltens fodsåler suger sig fast til asfalten og flår et par meterlange spor i vejen. Hestenes vilde løb standses brat, de pruster og fnyser, slår med nakken, og skummet står dem om munden, men Antboy holder dem fast, mens han taler dem til ro.

"Er alle okay?" spørger superhelten så, og selv om alle er en smule forslåede og fortumlede og forskrækkede, så nikker de alle sammen. Især Oskar, der stråler om julehjerterne over gaden, da Antboy rækker ham et visitkort og siger

"Glædelig jul!"

Så løber han, og lige så hurtigt som han dukkede op, lige så hurtigt er han væk igen.

Glæd dig til maj 2011, hvor Danmarks sejeste – og eneste! – superhelt atter tager masken på i Antboy 4 – Tissemyren vender tilbage.